

הקבר הפתוח

בעוד שוטרים וחיילי הרבנות הצבאית טומנים את שלושת הארונות בקברים, מתייפחים בני המישפחה באחת ההלוויות המזעזעות שידעה הארץ מטודה. מימין, בחולצה משובצת, סמל אחיו של דני הרן, לידו אמו של דני, נינה, משמאלה אח אחר של דני, ברוך, מורה לספורט

בתיכון טיבעון, לידו אביו, דויד, שאת מרפקו אוחז האח רוני. אלפי המשתתפים בלוויה פרצו בבכי לנוכח שלושת הארונות, ועיקר התפרצויות הבכי היו מצידן של עשרות פועלות ערביות ממיפעל „גיבור“ שניהל דני הרן. ראש המועצה המקומית סיפר, בנאום ההספד שנשא, על חלומו של דני, להקים עיר שבה יחיו יחדיו ערבים ויהודים.

היסטרי, כאשר קולו, שנחנק מהצעקות השתנק, יצר את הרושם כאילו הרב בוכה, גרר בכי מהקהל. בין השאר תיאר גורן את מוחה השפוף של עינת על הסלע, אחרי שהמחבלים הרגו אותה כך. סמדר לא יכלה להתאפק וצעקה על הרב: „היית מוכרח לאמר את זה. אני סיפרתי להורים שלי שעינת מתה מהר ובלי כאבים.“

סימני שאלה

אחרי הרב הספיד את השלושה ראשי הממשלה מנחם בגין. את דבריו פתח כשהוא מבקש, בשם הממשלה ובשם הארץ, סליחה ומחילה מדני, עינת ויעל על כך ש„לא הצליחו לשמור על חייהם.“ לגבי הנאספים בבית הקברות נדמה היה כי היתה זו פרזה של בגין, חלק מכישרונו הרטורי הידוע, אולם מי שמכיר וחקר את הפרשה יודע כי אוסף של סימני שאלה, סביב הפרשה כולה, מעורר את הצורך להתנצלות כזו בפני האב ובנותיו ובפני סמל המישפחה אריה שחר, שנקבר באותה שעה בבית הקברות במעלות.

דווקא באותו הלילה היתה דלת זו פתוחה, לדיברי השכנים, לראשונה מאז נכנס הנקס להתגורר בבית.

באופן טיבעי היו המחבלים צריכים להיכנס קודם כל אל דירת המייגור הנור" ווגי, אולם הם פסחו עליה ועלו לקומות השנייה והשלישית. בקומה השנייה הם פנו לשתי הדירות שהיו בה, לדירת הרן ולדירה של צ'ארלס („לארי“) שפירא. אשר ירה באחד מהם והרגו. בקומה השלישית שתי דירות נוספות: האחת של משה ששון והשנייה של צעיר אמריקאי בשם דיוק, המתגורר עם אשתו היפאנית הנמצאת בהריון. אל דירת ששון ניסו המחבלים לפרוץ, אל דירתו של דיוק, שבה היתה רק אשתו באותה שעה, הם לא שמו לב כלל.

אולם השאלות החמורות ביותר הן לגבי העירנות הביטחונית במ"קום, סירת-הגומי של המחבלים נחתה

לקו עמודים אלה, אשר עד לשבוע שקדם לאירוע, היו שוטפים באור את החוף ומטרידים זוגות אהבים. פעמים אחדות במשך השבוע שלפני האירוע התקשרי תושבי הבתים הסמוכים לחוף, ופעם אחת גם אחד הדיירים בבית שברחוב ז'בוטיני סקי 61, למישטרה ודיווחו על התקלה בתאורה. המישטרה הבטיחה לטפל בכך, אולם התוצאה ידועה.

מה יהיה המיבצע הבא?

קשה שרא לשאול כמה שאלות את גורמי הביטחון המקומיים ואת דיירי הבית עצמם: מדוע הגדר שמסביב לבניין, גדר שהוקמה עליידי גורמי ביטחון, היתה פרוצה בכמה מקומות, מה שאפשר למחבלים להיכנס לחד צר הבניין בדרכם מהחוף? מדוע פתח החילוץ מהמיקלט היה פרוץ, מה שאיפשר את נסיגת המחבלים יחד עם שני בני הערובה שלהם, דני ועינת?

ערב לפני האירוע, ישב דני עם אחד משכניו לבית ועם קבלן שיטוצים, ורשם בכתב ידו הסכם בין דיירי הבית לבין הקבלן, על צביעת חזית-הבית וחדר-המדרגות. אחרי שנחתם ההסכם התייעצו בני ניהם שני השכנים: „מה יהיה המיבצע הבא של ועד-הבית, הקמת גדר ביטחון נוספת סביב הבניין או התקנת אנטנת טלוויזיה מרכזית. דני הציע כי תהיה זו אנטנת הטלוויזיה.“

סיפר אחד מדיירי הבית ברחוב ז'בוטינסקי: „אני מטייל הרבה על החוף עם אשתי. בשעות המוקדמות של הערב אני רואה את החיילים. אני חושב שהם אוהבים לעשות את המילואים האלה.“

מהתיילים אף אחד אשר כל תפיס קידם הוא לפקוח עין על החוף, בעזרת מסך הרדאר, לא הבחין בסירה ובאנשיה, עד שהם חזרו לחוף בלוויית יריות. אחד מהסברים לכך הוא, כי בגלל גלי הים הגבוהים, שהתנפצו אל החוף באותן שעות, לא ניתן היה לגלות את הסירה.

לאורך החוף כולו פזורים במרחק של כמה עשרות מטרים זה מזה עמודי תאור"ה ביטחונית מיוחדת, המאירים משך הלילה כולו את שפת-הים. באותו הלילה, כמו בשביעת הלילות שקדמו לו, לא הוד"